

เตือนร้อนราคาจากแมวเพื่อนบ้าน

ใกล้ถึงเทศกาลสงกรานต์หรือวันปีใหม่ของไทยแล้ว ขอให้ทุกท่านมีความสุขกับครอบครัวและใช้วิถีชีวิตด้วยความระมัดระวัง ดังคำขวัญที่ว่า “เมาไม่ขับ ง่วงให้หลับ ไม่รับไมโคร” ที่สำคัญอย่าลืมส่งกำลังใจและความช่วยเหลือไปยังพี่น้องภาคใต้ที่ยังเดือดร้อนและต้องการน้ำใจจากคนไทยนะครับ

สำหรับคดีปกครองที่นำมาเล่าสู่กันฟังในวันนี้ เป็นเรื่องของผู้ฟ้องคดีที่ไม่พอใจแมวของเพื่อนบ้านซึ่งมาสร้างความรำคาญใจให้แก่ตน จึงนำเรื่องมาฟ้องต่อศาลปกครองว่าเจ้าพนักงานท้องถิ่นละเลยต่อหน้าที่ เรื่องนี้ศาลท่านจะจัดการอย่างไร มาติดตามกันครับ

ผู้ฟ้องคดีฟ้องว่าตนได้รับความเดือดร้อนจากแมวของนางชมพู (ผู้ร้องสอดในคดี) ที่เข้ามาคุ้ยเขี่ยสิ่งของในบริเวณห้องครัวบ้าน ทำให้เครื่องครัวตกหล่นและพื้นเกิดความสกปรก ไม่น้อยกว่า 3-4 ครั้งต่อสัปดาห์ ผู้ฟ้องคดีได้เคยร้องเรียนเรื่องนี้ต่อผู้อำนวยการเขตแล้วหลายครั้งแต่ความเดือดร้อนดังกล่าวก็ยังคงมีอยู่ จึงขอให้ศาลปกครองพิพากษาให้ผู้อำนวยการเขต (ผู้ถูกฟ้องคดี) ดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ มิให้นางชมพูปล่อยแมวออกมาก่อความเดือดร้อนรำคาญแก่ผู้ฟ้องคดีอีก

คดีมีประเด็นที่ศาลปกครองต้องวินิจฉัยว่า ผู้ถูกฟ้องคดีได้ละเลยต่อหน้าที่ในการแก้ไขความเดือดร้อนรำคาญให้แก่ผู้ฟ้องคดีตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535 หรือไม่

โดยที่มาตรา 25 (2) และ (4) แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุขฯ ได้กำหนดให้ การเลี้ยงสัตว์ในที่หรือโดยวิธีใดหรือมีจำนวนเกินสมควรจนเป็นเหตุให้เสื่อมหรืออาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพ และการกระทำใด ๆ อันเป็นเหตุให้เกิดกลิ่น หรือกรณีอื่นใดจนเป็นเหตุให้เสื่อมหรืออาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพ ถือเป็นเหตุรำคาญ

กรณีหากมีเหตุรำคาญเกิดขึ้นหรืออาจเกิดขึ้นในที่หรือทางสาธารณะ มาตรา 27 และมาตรา 28 แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าวได้ให้อำนาจเจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจออกคำสั่งเป็นหนังสือให้บุคคลซึ่งเป็นต้นเหตุหรือเกี่ยวข้องกับการก่อหรืออาจก่อให้เกิดเหตุรำคาญนั้น ระงับหรือป้องกันเหตุรำคาญภายในเวลาอันสมควรตามที่ระบุไว้ในคำสั่ง และถ้าเห็นสมควรจะให้กระทำโดยวิธีใดเพื่อระงับหรือป้องกันเหตุรำคาญนั้น หรือสมควรกำหนดวิธีการเพื่อป้องกันมิให้มีเหตุรำคาญเกิดขึ้นอีกในอนาคตให้ระบุไว้ในคำสั่งได้ และในกรณีที่ปรากฏแก่เจ้าพนักงานท้องถิ่นว่าไม่มีการปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่น และเหตุรำคาญที่เกิดขึ้นอาจเกิดอันตรายอย่างร้ายแรงต่อสุขภาพให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นระงับเหตุรำคาญนั้น และอาจจัดการตามความจำเป็นเพื่อป้องกันมิให้เกิดเหตุรำคาญนั้นขึ้นอีกโดยบุคคลซึ่งเป็นต้นเหตุหรือเกี่ยวข้องกับการก่อหรืออาจก่อให้เกิดเหตุรำคาญต้องเป็นผู้เสียค่าใช้จ่ายสำหรับการจัดการนั้น

ในกรณีมีเหตุรำคาญเกิดขึ้นในสถานที่เอกชน ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจออกคำสั่งเป็นหนังสือให้เจ้าของหรือผู้ครอบครองสถานที่นั้นระงับเหตุรำคาญภายในเวลาอันสมควรตามที่ระบุไว้ในคำสั่งและถ้าเห็นว่าสมควรจะให้กระทำโดยวิธีใดเพื่อระงับเหตุรำคาญนั้นหรือสมควรกำหนดวิธีการเพื่อป้องกันมิให้มีเหตุรำคาญเกิดขึ้นในอนาคตให้ระบุไว้ในคำสั่งได้

ดังนั้น เหตุรำคาญตามมาตรา 25(2) และ (4) จะต้องมีความร้ายแรงถึงขนาดอันจะก่อให้เกิดอันตรายอย่างร้ายแรงต่อสุขภาพของประชาชนหรือมีผลกระทบต่อสถานะความเป็นอยู่ที่เหมาะสมกับการดำรงชีพของผู้ฟ้องคดีและผู้อยู่อาศัยข้างเคียง

หลังจากที่ศาลท่านได้แสวงหาข้อเท็จจริงโดยตรวจสอบสถานที่บริเวณที่เกิดข้อพิพาทแล้ว ศาลท่านก็วินิจฉัยว่านางชมพู ได้เลี้ยงแมว 3 ตัวถึง 4 ตัว ภายในอาคารของตนโดยมีกรงสำหรับขังแมวไว้ภายในอาคาร และได้ปล่อยแมวออกมานอกอาคารเป็นครั้งคราวซึ่งเป็นวิสัยของสัตว์ที่อาจเดินผ่านบ้านของผู้ฟ้องคดีและบ้านข้างเคียงได้ แม้จะก่อให้เกิดความรำคาญใจแก่ผู้ฟ้องคดี แต่ก็ไม่ร้ายแรงถึงขนาดก่อให้เกิดอันตรายอย่างร้ายแรงต่อสุขภาพหรือมีผลกระทบต่อสถานะความเป็นอยู่ที่เหมาะสมกับการดำรงชีพของผู้ฟ้องคดี เนื่องจากผู้ฟ้องคดียังสามารถดำรงชีวิตประจำวันได้ตามปกติ

อีกทั้งผู้ถูกฟ้องคดีก็ได้ส่งเจ้าหน้าที่ออกไปตรวจสอบข้อเท็จจริงในบริเวณอาคารของผู้ฟ้องคดีและบริเวณใกล้เคียง โดยได้สอบถามประชาชนที่อยู่อาศัยในบริเวณนั้นซึ่งได้ความว่าไม่มีผู้ใดได้รับความเดือดร้อนรำคาญจากแมวของนางชมพู และ

เมื่อกงส์ตแพทย์สาธารณสุขได้ส่งเจ้าหน้าที่ไปตรวจสอบบริเวณอาคารของผู้ฟ้องคดีและบริเวณใกล้เคียงและได้สอบถามประชาชนที่พักอาศัยในบริเวณดังกล่าวก็ไม่พบว่ามีแมวจรจัดในบริเวณดังกล่าว

กรณียังไม่อาจถือได้ว่าการเลี้ยงแมวภายในอาคารของนางชมพูนีมีลักษณะเป็นเหตุให้เสื่อมหรืออาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพอันจะเป็นเหตุรำคาญตามนัยมาตรา 25 (2) และ (4) แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535 ประกอบกับผู้ถูกฟ้องคดีได้มีบันทึกขอความร่วมมือไปยังผู้อำนวยการกงส์ตแพทย์สาธารณสุข กรุงเทพมหานคร ให้จัดส่งเจ้าหน้าที่ไปดำเนินการจับแมวจรจัดหรือแมวไม่มีเจ้าของ และขอความร่วมมือจากประชาชนให้ดูแลรับผิดชอบสัตว์เลี้ยงเลี้ยงของตัวเองไม่ให้ก่อเหตุเดือดร้อนรำคาญแก่ผู้อื่น รวมทั้งให้นำสัตว์เลี้ยงไปทำหมันพร้อมกับให้ฉีดวัคซีนป้องกันโรคพิษสุนัขบ้า โดยได้มีหนังสือแจ้งให้ผู้ฟ้องคดีทราบด้วยแล้ว กรณีจึงถือไม่ได้ว่าผู้ถูกฟ้องคดีละเลยต่อหน้าที่ตามที่พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535 กำหนดให้ต้องปฏิบัติ จึงพิพากษายกฟ้อง (คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขแดงที่ อ. 411/2552)

ชัดเจนครับว่า “ความเดือดร้อนรำคาญ” ในระดับไหนจะถือได้ว่าเป็นความเดือดร้อนรำคาญที่หากแม้เจ้าพนักงานท้องถิ่นไม่ดำเนินการตามอำนาจหน้าที่แล้ว จะถือว่าเป็น “การละเลยต่อหน้าที่” ช่วงเวลานี้ อากาศเดี๋ยวร้อน เดี่ยวหนาว... เดี่ยวฝนตก เดี่ยวแดดออก ... จึงต้องปรับตัวปรับใจกันมากขึ้นครับ !

นายปกครอง
